

Άλλα Σχεδιάζεις και άλλα προκύπτουν. Λένε, ότι σαν ο Θεός βλέπει το ποίμνιο να κάνει σχέδια, τον πιάνουν τα γέλια. Αν και αυτό αφορά μόνον όσους πιστεύουν στην ύπαρξή του, είναι δύσκολο να φανταστείς θεότητα γελαστή. Κανείς, ποτέ δεν αντίκρισε κάτι παρόμοιο. Όλες οι θεότητες αποτυπώνονται συνοφρυωμένες, σοβαρές, απόμακρες και αυστηρές. Κυρίως αυστηρές. Όπως οι δάσκαλοι στο σχολείο και οι αξιωματικοί στο στράτευμα.

Συνέταξα αυτήν την πομπώδη εισαγωγή διότι πριν τέσσερα χρόνια, τρία πρόσωπα είχαν δώσει κάτι σαν υπόσχεση, είχαν εκπονήσει κάτι σαν σχέδιο, με χρονικό ορίζοντα την διετία. Το αποτέλεσμα ήταν ο από πάνω να ξεκαρδιστεί. Τίποτα δεν έγινε. Πέρασαν συνολικά τέσσερα χρόνια και μετά βασάνων και κόπων τα 2/3 της μικρής ομάδας κατάφεραν, εν μέρει μια εκπλήρωση της υπόσχεσης.

Περιορισμένη, αλλά άξιζε κάθε μέτρο, κάθε λεπτό. Στο μεσοδιάστημα, ο ένας έγινε δις πατέρας, προφανώς του άρεσε η διαδικασία, ο άλλος έσπασε το φράγμα των δευτέρων ηντα και ο τρίτος, ο μεσήλιξ ο μεσαιός, εξηφανίσθη.

Ε, λίγο πολύ έτσι πάνε αυτά. Τα αναμενόμενα δηλαδή. Όπως το ίδιο αναμενόμενη ήταν και η χαρά που έρχεται σε σπουδαίες δόσεις όταν μέσα στο κατακαλόκαιρο ο αέρας λεπταίνει και δροσίζει. Ότι και να συμβεί όταν το περιβάλλον γεμίσει από το βαθύ πράσινο της χοντρής βελόνας από τα έλατα, πλημμυρίζει κι' από όλα τα αρώματα του δάσους.

Επειτα,

*«...μπορεί να το 'χουν πλανέψει
ακρογιαλιές δειλινά
και σκλαβωμένη για πάντα
κρατούνε την δόλια καρδιά»*

Κι' όσο ταλαιπωρούμε το βουνό, κι όσο το πυρπολούμε, το χτίζουμε, το βρωμίζουμε, εκείνο θα συνεχίσει στα υψίπεδά του να μας χαρίζει τέτοια εποχή κάτω από το σκληρό φως, συγκομιδές του αληθινού χρυσού. Της τροφής.

...δηλαδή, κάτι σαν επιτομή του: «ήρθαν τ' άγρια να διώξουν τα ήμερα», αλλά και του: «ήρθαν τ' αύρια να διώξουν τα σήμερα».

και του χρόνου, διότι τώρα πια με πιο ευέλικτο σχήμα, θα λειτουργήσουμε πιο άμεσα, ελπίζουμε έστω.

